

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istoría

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

X. Qui Romae & Alexandriae Episcopi fuerint imperante Antonino.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

εἰς τὴν Καίσαρος Ἀδριανῆος πατρὸς ὑμῶν
 ἐχούσης ἀπαλείν ὑμᾶς καθὰ ἠξιώσαμεν κε-
 λεύσαι τὰς κρίσεις γίνεσθαι, τὸτο εἶχ' ὡς ὑπὸ
 Ἀδριανῆος κελυδοῦν μᾶλλον ἠξιώσαμεν, ἀλ-
 λά καὶ ἐν τῇ ἐπιστάσει δικαίαν ἀξιῶν τῶν
 προσφώνησιν. ὑπέλαξαμεν δὲ καὶ τῆς ἐπιστολῆς
 Ἀδριανῆος τὸ ἀνῆγραφον, ἵνα καὶ τὸτο ἀλη-
 θεύειν ἡμᾶς γνωρίζητε. καὶ ἐπιτόδε. τῆτοις ὁ
 μὲν δηλωθεὶς ἀντὶς αὐτῶν ᾧδε ἀπέθεται τῶν
 Ῥωμαϊκῶν ἀντιγραφῶν ἡμεῖς δὲ ἐπὶ τὸ ἐλ-
 ληνικὸν κατὰ δυνάμιν αὐτῆν μετεβλήσαμεν,
 ἔχουσιν ὁδε.

A maximi & nobilissimi Cæsaris Hadriani
 parentis vestri jure postulare à vobis
 poteramus, ut judicia de Christianis
 fieri ex ea formula quam poscebamus,
 juberetis: id tamen non tam idcirco
 postulavimus quod ab Hadriano ita
 constitutum esset, quam propterea
 quod petitionem nostram justissimam
 esse intelligimus. Atque ut in eo quo-
 que verum à nobis dici perspiciatis,
 exemplum epistolæ Hadriani subjeci-
 mus, quod est hujusmodi. Post hæc
 idem Justinus ipsum exemplar epistolæ
 Latino sermone scriptum subjungit:
 quod nos, prout potuimus, Græcè in-
 terpretati sumus hoc modo.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ΄.

Ἐπιστολὴ Ἀδριανῆος ὑπὲρ τῆς μὴ εἶναι ἀκρίτους ἡμᾶς
 ἰλαύνειν.

Μιν κίω Φενδάνω ἐπιστολῶν ἐδέξαμεν
 γραφείσάν μοι διὰ Σερενίου Γραμια-
 νῆλα μπελάτη ἀνδρός, ὃν ἴνα σὺ διεδέξω. εἰ
 δοκεῖ μοι ὅτι τὸ πρᾶγμα ἀζήτητον καὶ ἀλι-
 πῆν, ἵνα μὴ τε οἱ ἀνδρῶπι ταρατῶνται, καὶ
 τοῖς συκοφάνταις χορηγία κακουργίας ᾧδε
 ἰσθῆθι. εἰ δὲ ὡς ἔστιν εἰς ταύτην τὴν ἀξίωσιν
 οἱ ἐπαρχιωτὰς δυνάμει διὰ χειρὸς ἔχουσιν
 τῶν χειριστῶν, ὡς καὶ πρὸ βήματι δὲ ποικίρα
 δαί, ἐπὶ τῆτοι μόνον τραπεύσιν, ἀλλ' ὅσα ἀ-
 ξιώσεσιν, εἰ δὲ μόναις βοαῖσι. πολλὰ γὰρ μάλ-
 λον προσήκειν εἰς τις κατηγορεῖν βλάβος, τῆτοι
 σε διαγνωσκῆναι. εἰ τις ὅτι κατηγορεῖ καὶ δέικνυ-
 σί πᾶσα τὰς νόμους πρὸς τῆς, ἔτις ὅτι
 κατὰ τὴν δυνάμιν εἰς ἀμαρτήματα ὡς μα-
 τὸν ἡρακλέα εἰς τις συκοφαντίας χάριν τῆτοι
 πρὸς τῶν, διαλαμβάνει ὑπὲρ τῆς δεινότητι,
 καὶ φρονίως ὅπως ἀν' ἐκδικήσεως. κατὰ μὲν δὲ
 Ἀδριανῆος ἀντιγραφῆς τοιαῦτα.

CAPUT IX.

Epistola Hadriani, ne quis Christianorum
 in tanta causa puniatur.

Ælius Hadrianus Aug. Minucio Fundano Procos. Salutem. Acce-
 pi literas ad me scriptas à Serenio Gramiano V. Cl. decessore tuo. Nec sanè
 mihi videtur res ista absque diligenti
 inquisitione prætereunda, ne fortè &
 Christiani homines turbentur, & dela-
 toribus calumniandi occasio præbeatur.
 Igitur si provinciales palam adesse
 possunt petitionibus suis aduersus Chri-
 stianos, ita ut pro tribunali respon-
 deant, in id unum incumbant, nec pe-
 titionibus solisque clamoribus utantur.
 etenim multò justius fuerit cognoscere
 te, si quis accusare voluerit. Quod si
 quis eos detulerit, probaveritque con-
 tra leges quicquam agere, tu pro gravi-
 tate delicti in eos statue. Sin me hercule
 calumniæ causa istud intenderit, ope-
 ram dabis ut pro gravitate criminis in
 illum animadvertas. Et hæc quidem de
 rescripto Hadriani.

Huc refer
 Niceph.
 c. 27. l. 3.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄.

Τίτιος τῆς Ἀρτωνίης βασιλείας Ἐπίσκοποι Ῥωμαίων καὶ
 Ἀλεξανδρίων γινώσκουσιν.

Τούτοις δὲ τὸ χροῶν μὲν πρῶτον καὶ εἰκοσὸν
 ἔτη ὅκτισαντος, Ἀντωνίου ὁ κληθεὶς
 εὐσεβῆς τὴν Ῥωμαίων δρχὴν διαδέχεται. τῆ-
 τοι δὲ ἐν ἔτει πρῶτω Τελεσφόρος τὸν βίον ἐν-
 δεκάτω τῆς λειτουργίας ἐνιαυτῶ μετὰ ἀλλάξαν-
 τος, Ὑγίνου τὸν κληρῶν τῆς Ῥωμαίων Ἐπι-
 σκοπῆς παραλαμβάνει. ἰσθῆθι γε μὴν ὁ Εἰρη-
 ναῖος τὸν Τελεσφόρον μαρτυρίῳ τὴν τελευ-
 τῶν

CAPUT X.

Qui Roma & Alexandria Episcopi fuerint
 imperante Antonino.

Ceterum Hadriano vita perfun-
 cto cum unum & viginti annos
 imperasset, Antoninus cognomen-
 to Pius administrationem Imperii sus-
 cepit. Hujus anno primo, cum
 Telesphorus migrasset è vita anno
 sui Episcopatus undecimo, Pontifi-
 catum Romanæ urbis fortitus est Hy-
 ginus. Porro Telesphorum scribit
 Q ij

Huc refer
 Niceph.
 c. 25. l. 3.

Irenæus illustri martyrio vitam finiisse. Quo loco etiam docet supra memorati Hygini temporibus, Valentinum propriæ sectæ conditorem, & Cerdonem erroris Marcionitarum auctorem, Romæ ambos floruisse. Verba ejus hæc sunt.

C A P U T XI.

De his qui eodem tempore secularium auctores fuerunt.

Vide
Niceph.
l. 4. c. 3.

NAm Valentinus, inquit, Romam venit Pontificatu Hygini. Viguit autem temporibus Pii, qui ad Anicetum usque permansit. Cerdon verò qui Marcionem antecessit, ipse quoque Pontificatu Hygini qui nonus fuit Episcopus, cum ad Ecclesiam venisset, & errorem suum confessus esset, ita deinceps perseveravit: interdum occultè docens, interdum rursus confitens errorem: nonnunquam convictus impiæ doctrinæ, eoque nomine à fratrum conventu remotus. Hæc Irenæus in tertio adversus hæreses libro. In primo autem hæc rursus de Cerdone dicit: Cerdon autem quidem ex Simonis disciplina profectus, cum Romam venisset pontificatu Hygini, qui in episcopali sede nonus apostolorum successor fuit, docuit Deum, quem lex & Propheta prædicaverunt, patrem non esse Domini nostri Jesu Christi. Hunc enim cognosci, illum verò ignotum esse: & hunc quidem justum existere, illum autem bonum. Huic deinde succedens Marcion natione ponticus, scholam latius propagavit, impudentissimè blasphemans. Idem porro Irenæus postquam immensam voraginem materiæ illius variis erroribus involuta quam Valentinus invexerat, uberrimè explicuit, occultam ac latentem illius fraudem tanquam abditæ serpentis denudat. Alium præterea quemdam nomine Marcum eodem tempore extitisse scribit, magicarum præstigiarum peritissimum. Sed & prophanas eorum hominum initiationes, & abominanda mystèria declarat his verbis. Quidam enim eorum thalamum nuptialem construunt, & mysterium peragunt, verba nescio quæ super his qui initiantur, concipientes; easque spirituales nuptias esse affirmant, ad formam & exemplum cælestium conjugiorum. Alii verò initiandos adducunt ad lavacrum, & mergentes, hæc proferunt verba: In nomine ignoti omnium patris, in veritate omnium matris, in eo qui descendit

Α τῷ διαπέψῃ. δηλῶν ἐν ταυτῷ κτ' τὸν δὲ λέμενον Ῥωμαίων Ἐπίσκοπον Ὑγίνου, Οὐαλεντίνου ἰδίας αἰρέσεως εἰσηλήτην, κτ' Κέρδωνος τῆς κτ' Μαρκίωνα πλάνης δεχηγόν, Ἰππὶ τῷ Ῥώμης ἀμφωγωνεῖσθ' γραφεὶ ᾧ ἔτος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄.

Πεὶ τ' καὶ αὐτὰς αἰρέσεις αὐτῶν.

ΟΥαλεντίνου μὲν γὰρ ἦλθεν εἰς Ῥώμην Ἰππὶ Ὑγίνου ἡκμασε ᾧ Ἰππὶ Πίε, κτ' παρέμεινε ἕως Ἀνικήτε. Κέρδων ᾧ ὁ πρὸς Μαρκίωνου, κτ' αὐτὸς ἐπὶ Ὑγίνου ὅς ἦν ἑνάτω Ἐπίσκοπος, εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐλθὼν κτ' ἀπομολογῆσθ' ἕως διετέλεσε. ποτὲ μὲν γὰρ προδιδασκαλῶν, ποτὲ ᾧ πάλιν ἔξομαλῶν γέμθ'. ποτὲ ᾧ ἐλεγχῆσθ' ἐφ' οἷς ἐδιδασκε κακῶς, κτ' ἀφιστάσθ' τῆς τῶν ἀδελφῶν συνοδίας. ταῦτα δὲ φησὶν ἐν ταῖς τῶν πρὸς τὰς αἰρέσεις. ἐν γε μὴν τῷ περὶ τῶ ἀδὲς αὐτοῦ ἔξομαλῶν ταῦτα διέξομαλῶν Κέρδων δὲ πρὸς τῶν αὐτῶν τὸν Σίμωνα ταῖς ἀφορμαῖς λαβῶν, κτ' ἐποδηήσας ἐν τῇ Ῥώμῃ ἐπὶ Ὑγίνου ἑνάτῳ κληρῶν τῆς Ἐπισκοπικῆς διαδοχῆς ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων ἔχοντος, ἐδίδασκόντων τὸν ἑαυτοῦ νόμον κτ' Περσφῆσιν κεινηρῶν Θεόν, μὴ εἶναι πατέρα ἔξομαλῶν Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. τὸν μὲν γὰρ γνωρίζεσθ'. τὸν δὲ ἀγνοῦν εἶναι, κτ' τὸν μὲν δίκαιον, τὸν ᾧ ἀγαθὸν ὑπαρχεν. διαδέξασθ' ᾧ αὐτὸν Μαρκίωνα Ποντικὸς, ἠύξησε τὸ διδασκαλεῖον, ἀπειρησμένως βλασφημῶν. ὁ ᾧ αὐτὸς Ἐπιρναῖος τὸν ἀπειρησμένον τῆς Οὐαλεντίνου πλάνης ὑλῆς ἐν τῶν ἑαυτοῦ διαπλώσας, ἐστὶν δὲ δικλῆ φωλευόντος ἀπόκευφον ἔσαν αὐτὸν κτ' ληθυσίαν, ἀποτυμοῖ τῶν κακίαν. πρὸς τοὺς κτ' ἄλλοις ἰνα (Μάρκῳ αὐτῶ ὄνομα) κτ' αὐτὰς γράφει λέγει, μαγικῆς κτελείας ἐμπροσθέν. γράφει ᾧ κτ' τὰς ἀτελέσας αὐτῶν τελείας, μυσταγίας τε μυσταγωγίας ἐμφανῶν, αὐτοῖς δὲ ταῖς τοῖς γράμμασιν. οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν νυμφῶνα κατὰ σκευαίεσι, κτ' μυσταγωγίαν ἔπιτελεσσι μεί' ἐπὶ ῥήσεων ἰσῶν τοῖς τελεσμένοις κτ' πυθμαλικὸν γάμον φασκεσθ' εἶναι τὸ ὑπὸ αὐτῶν γνωσθῶν, κτ' τῶν ὁμοιότητα τῶν ἀνω συζυγίων. οἱ ᾧ ἀγνοῦσιν ἐφ' ὕδωρ, κτ' βαπτίζοντες, ἕπως ἐπὶ ἑαυτοῖσιν. εἰς ὄνομα ἀγνώσκει πατὴρ τῶν ὁμῶν.